

Warszawa, 12.07.2023 r.

Prof. dr hab. Bogusław Pacek
Instytut Bliskiego i Dalekiego Wschodu
Wydział Studiów Międzynarodowych
i Politycznych
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Ocena dorobku – osiągnięć naukowych, osiągnięć w zakresie pracy dydaktycznej i organizacyjnej, współpracy międzynarodowej i popularyzacji nauki dr. Tomasza Safjańskiego ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie – w postępowaniu habilitacyjnym

Uwagi ogólne

Niniejsza recenzja została sporządzona na podstawie art. 221 ust. ustawy dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2020 r., poz. 85, późn. zm.) oraz na podstawie uchwały Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Bezpieczeństwie Akademii WSB nr 118/2022/2023 z dnia 17 kwietnia 2023 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu dr. Tomaszowi Safjańskiemu w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

Sylwetka Habilitanta

Habilitant ukończył studia zawodowe na kierunku administracja w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego, na poziomie licencyjnym w 1998 roku w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie jako funkcjonariusz tej służby. Studia ukończył z wyróżnieniem jako prymus. Następnie w 2000 roku - studia magisterskie w zakresie administracji w Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie. W 2012 roku uzyskał w Uniwersytecie Warszawskim

stopień doktora nauk prawnych. Habilitant przez zdecydowanie większą część dorosłego życia pełnił służbę w Policji, przechodząc szereg stanowisk pozwalających mu na nabycie wszechstronnego doświadczenia zawodowego. Przeszedł wszystkie szczeble kariery zawodowej od komisariatu po Komendę Główną Policji. Pełnił służbę w Policji na następujących stanowiskach: aplikant Samodzielnej Sekcji Operacyjno-Dochodzeniowej oraz aplikant Pogotowia Policyjnego i Patrolowania Komisariatu Policji, kierownik Referatu III Wydziału Kryminalnego oraz kierownik Referatu Dzielnicowych Komisariatu Policji, specjalista Wydziału VIII Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji, specjalista w Biurze Strategii Policji KGP, ekspert oraz radca w Wydziale Studiów i Analiz i w Wydziale Badań i Analizy Strategicznej, naczelnik Wydziału Współpracy Europejskiej i Międzynarodowej w Biurze Międzynarodowej Współpracy Policji KGP, naczelnik Wydziału Rozwoju Międzynarodowej Współpracy Policji w Gabinetcie KGP, radca Wydziału Analizy Kryminalnej oraz zastępca Dyrektora Biura Wywiadu Kryminalnego w Biurze Wywiadu Kryminalnego KGP, oficer w Centralnym Biurze Śledczym KGP w pionie zwalczania zorganizowanej przestępczości ekonomicznej. Pracował też w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, w Departamencie Bezpieczeństwa Publicznego MSWiA na stanowiskach głównego specjalisty Wydziału ds. Analiz, naczelnika Wydziału ds. Analiz, naczelnika Wydziału Analiz i Rozwiązań Systemowych oraz w Departamencie Analiz i Nadzoru MSWiA na stanowisku naczelnika Wydziału Analiz. Był zastępcą dyrektora Biura Logistyki Policji KGP. Sprawował też funkcję Pełnomocnika Komendanta Głównego Policji ds. organizacji i funkcjonowania Muzeum Policji.

Równolegle rozwijał działalność dydaktyczną oraz naukowo-badawczą, organizacyjną i ekspercką, która zawsze była związana z bezpieczeństwem. Wszystko to pozwoliło Habilitantowi na zdobycie i ugruntowanie wiedzy, umiejętności i kompetencji w zakresie bezpieczeństwa.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Jako główne osiągnięcie naukowe, w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce Habilitant wskazał monografię pt. :

„Tak zwany Interpol – studium uwarunkowań skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej i terroryzmu w ramach globalnej współpracy policyjnej” (Difin, Warszawa 2023, ISBN: 978-83-8270-153-1). Zakres problemowy monografii obejmuje uwarunkowania skuteczności zwalczania zagrożeń transgranicznych (przestępczości i

terroryzmu) z wykorzystaniem form i metod działań operacyjnych znajdujących zastosowanie w ramach Interpolu będącego największą na świecie platformą organizacyjną współpracy policyjnej. Prowadząc badania, które posłużyły do opracowania monografii, Habilitant przyjął, że jeżeli współpraca z innymi podmiotami w ramach Interpolu ma skutecznie przyczynić się do zwalczania zagrożeń transgranicznych, konieczne jest rozwiązanie problemów zdiagnozowanych w wyniku przeprowadzonych badań.

Przyjęty główny cel badań sprowadza się do zidentyfikowania uwarunkowań skuteczności działań operacyjnych podejmowanych przez Interpol w sferze bezpieczeństwa rozumianej jako zdolność przeprowadzania właściwych przedsięwzięć w zakresie rozpoznawania i wykrywania zagrożeń związanych z przestępczością oraz terroryzmem i zapobieganie im. Autor słusznie uznał, że w przypadku Interpolu, biorąc pod uwagę jego zadania oraz realne możliwości, przedsięwzięcia skuteczne to takie, które prowadzą do skutku, jakim jest rozpoznanie i wykrywanie przestępczości bądź zagrożeń. Nie kwestionując formalnej prawidłowości tak wypracowanego celu głównego, stwierdzam, że cel ten mógł być bardziej ambitny, wskazujący na dążenie do osiągnięcia istotnej wartości dodanej w naukach o bezpieczeństwie. Analiza monografii wskazuje, że Habilitant, choć nie deklaruje tego jako część głównego celu pracy, to jednak pokusił się o wypracowanie rekomendacji i rozwiązań, które mogą pozwolić na znacznie większe wykorzystanie Interpolu w rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstw w świecie w przyszłości. Za taką potrzebą przemawia szerzący się proces globalizacji i rozwój przestępczości przenikającej swobodnie granice państw, co wymaga działań ponad tymi, które są podejmowane przez policje poszczególnych krajów. Zdefiniowane cele szczegółowe wynikają z celu głównego, jeden z nich mówi o „wskazaniu kierunków rozwoju potencjału operacyjnego Interpolu w przyszłości”, stwarzając szansę na wypracowanie istotnych rozwiązań, które wzbogacą wartość uzyskanych rezultatów badawczych. Główny problem badawczy sprowadzający się do pytania: „w jaki sposób można usprawnić potencjał operacyjny Interpolu – rozumiany jako jego materialne i niematerialne środki działania oraz określone atrybuty prawne – w celu zwiększenia skuteczności rozpoznawania i wykrywania przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobiegania im” wymagał udzielenia odpowiedzi na wiele pytań szczegółowych, pozwalających przede wszystkim na dokładne zbadanie działalności Interpolu. Jedno z pytań szczegółowych zmierza do zbadania także możliwości wprowadzenia zmian, które dotyczą bardziej efektywnego wykorzystania Interpolu w przyszłości (– jakie reformy powinny być podjęte, aby Interpol był zdolny do skutecznego

organizowania współpracy policyjnej w przyszłości w coraz bardziej złożonym środowisku międzynarodowym?).

Przyjęta hipoteza badawcza została zbudowana prawidłowo, ale robi wrażenie dość oczywistego stwierdzenia, że „warunkiem skutecznego rozpoznawania i wykrywania przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobiegania im jest prawidłowe przetwarzanie (wymiana, gromadzenie i analizowanie) odpowiednich informacji kryminalnych oraz danych kryminalistycznych. W konsekwencji nie jest możliwe skuteczne zwalczanie terroryzmu w oparciu o działania operacyjne podejmowane na płaszczyźnie Interpolu.” Pierwsza część tak zbudowanej hipotezy wydaje się dość oczywista. Czy to naukowe przypuszczenie wymaga aż tak rozbudowanych badań i opisanie w monografii? Natomiast druga część hipotezy, sformułowanie: „W konsekwencji nie jest możliwe skuteczne zwalczanie terroryzmu w oparciu o działania operacyjne podejmowane na płaszczyźnie Interpolu” jest niejasna. Czyba Habilitantowi nie chodziło o to, że nie można skutecznie zwalczać terroryzmu w oparciu o działania operacyjne Interpolu? Sądzę, że wiedza i doświadczenie Habilitanta upoważniały go do sformułowania bardziej złożonej hipotezy, której weryfikacja wymagałaby użycia dobrze opanowanego warsztatu metodologicznego oraz skorzystania z niewątpliwie dużej wiedzy i doświadczenia. Tym bardziej, że treść monografii potwierdza, że Habilitant przedstawiając na podstawie uzyskanych wyników badań w Rozdziale VI koncepcję reformy działalności operacyjnej Interpolu, weryfikuje pozytywnie przypuszczenie, iż wskazane i możliwe jest wypracowanie celów strategicznych oraz kierunków reform Interpolu, które mogą przynieść w przyszłości jego zreformowanie i bardziej efektywne wykorzystanie w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości.

Przyjęte problemy badawcze oraz hipoteza naukowa stały się impulsem do zastosowania przez Habilitanta licznych metod i technik badawczych. Nie kwestionuję ich doboru ani sposobu wykorzystania. Habilitant wykorzystał szereg metod i technik badawczych, włącznie z wywiadem sformalizowanym, ankietowaniem i wywiadem swobodnym, których wyniki stanowiły wystarczającą podstawę do rozwiązywania problemów badawczych i weryfikacji hipotezy. Na podkreślenie zasługuje dobór respondentów do tych badań, dający w mojej ocenie możliwość realizacji celów pracy i rozwiązania problemów badawczych. Należy docenić trud włożony w zebranie materiału badawczego od ekspertów zarówno polskich, jak i zagranicznych. Zastosowane metody pozwoliły na zdiagnozowanie zarówno barier (przeszkód we współpracy policyjnej rozumianych jako czynniki zewnętrzne wobec Interpolu), jak i słabych stron Interpolu (rozumianych jako przeszkody o charakterze wewnętrznym).

Przygotowana monografia jest obszerna, prezentuje wyniki badań w sposób wyczerpujący, szczegółowy i klarowny. Praca zawiera siedem rozdziałów, z których pierwsze sześć odnosi się do obecnego stanu funkcjonowania Interpolu. Habilitant przedstawia szerokie spektrum zagadnień poczynając od specyfiki zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych z przestępczością i terroryzmem przez uwarunkowania skutecznego rozpoznawania i wykrywania przez Interpol zagrożeń dla bezpieczeństwa, aż po potencjał operacyjny Interpolu oraz zakres wykorzystywania tego potencjału. Monografia zawiera także prezentację uwarunkowań politycznych i prawnych towarzyszących Interpolowi przy działaniach na rzecz bezpieczeństwa. Materiał ten jest bardzo rzetelny, wyniki badań dobrze opisane, właściwie uzasadniają zarówno przyjęty cel pracy, jak i rozwiązują problemy badawcze oraz pozwalają na klarowną weryfikację hipotezy badawczej. Za szczególnie cenny uważam rozdział siódmy monografii, który prezentuje wnioski z przeprowadzonych badań empirycznych. Zawiera on koncepcję reformy działalności operacyjnej Interpolu, wskazuje postulowane kierunki reform, podaje sposoby na przywrócenie zaufania do Interpolu. Sama propozycja reformy Interpolu zawiera wskazania wynikające z badań, które mają charakter prawno-organizacyjny. Habilitant w przedstawionej koncepcji wskazuje także na sposoby wzmocnienia pozycji Interpolu jako globalnego centrum wymiany informacji kryminalnych oraz rekomenduje rozwiązania, które uniemożliwią nadużywanie w celach politycznych czerwonych not i dyfuzji Interpolu. Praca zawiera także wskazania, które winny poprawić zdolności Interpolu do analizy informacji kryminalnych oraz rekomendacje prowadzące do wzmocnienia funkcji Interpolu jako globalnego centrum najlepszych praktyk i doświadczeń policyjnych. Wyniki badań uzasadniają ocenę, że przyczyniły się nie tylko do zrozumienia słabych stron oraz barier współpracy, ale także do sformułowania wniosków dotyczących optymalizacji potencjału operacyjnego Interpolu. Zastosowanie badań sondażowych pozwoliło określić, w jakim wymiarze działań operacyjnych współdziałanie w ramach Interpolu nie spełnia oczekiwań praktyków policyjnych. Przeprowadzone w latach 2013–2021 wywiady swobodne z wieloma polskimi i zagranicznymi ekspertami pozwoliły na zebranie eksperckiej wiedzy, która często nie znajduje odzwierciedlenia w dostępnych publikacjach. Metody teoretyczne w postaci analizy, syntezy, porównywania, wnioskowania i uogólniania zostały zastosowane w odniesieniu do: 1) przepisów prawa międzynarodowego publicznego, prawa wewnętrznego Rzeczypospolitej Polskiej, prawa pierwotnego i wtórnego Interpolu, 2) praktyki przeciwdziałania zagrożeniom związanym z przestępczością transgraniczną i terroryzmem w ramach Interpolu, 3) stanu literatury przedmiotu, 4) danych statystycznych, 5) potencjału operacyjnego Interpolu do podejmowania działań w sferze bezpieczeństwa. Metody te zostały wykorzystane właściwie,

dając możliwość dobrego wykorzystania wyników badań w monografii przez Habilitanta. W wyniku przeprowadzonych badań Autor zweryfikował poprawnie hipotezę badawczą potwierdzając, że skuteczne rozpoznawanie i wykrywanie przestępczości transgranicznej i terroryzmu oraz zapobieganie im warunkowane jest prawidłowym przetwarzaniem w ramach Interpolu odpowiednich informacji kryminalnych oraz danych kryminalistycznych. Habilitant wskazał na kluczowe nieprawidłowości w zakresie przetwarzania informacji oraz przeszkody w przekazywaniu istotnych informacji do Interpolu.. Przeszkodami w przekazywaniu do Interpolu odpowiednich informacji kryminalnych i danych kryminalistycznych są konkretne realia polityczne, prawne i organizacyjne funkcjonowania Interpolu. Badania potwierdziły, że nie jest możliwe skuteczne zwalczanie terroryzmu w ramach organizacji Interpol. Ważnym ustaleniem, będącym wynikiem przeprowadzonych badań, jest identyfikacja potrzeby całkowitej weryfikacji podejścia Interpolu do zwalczania terroryzmu. Na podkreślenie zasługuje fakt, że przeprowadzone badania dostarczyły nowej wiedzy o uwarunkowaniach skuteczności rozpoznawania i wykrywania zagrożeń bezpieczeństwa związanych z przestępczością transgraniczną i terroryzmem oraz zapobiegania im w ramach globalnej współpracy policyjnej zdefiniowanej - na użytek prowadzonych badań - jako „zdolność przeprowadzania właściwych przedsięwzięć w zakresie rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania zagrożeń związanych z przestępczością oraz terroryzmem”. Nową wiedzą zawartą w monografii jest kompleksowa i wieloaspektowa ocena skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej i terroryzmu w ramach Interpolu oraz identyfikacja szeregu czynników wpływających na tę skuteczność. Także identyfikacja licznych problemów organizacyjnych, technicznych i prawnych, związanych z prowadzeniem międzynarodowej współpracy w ramach organizacji. W rezultacie badań zidentyfikowano szereg uwarunkowań skuteczności działań operacyjnych Interpolu, w tym bariery oraz słabe strony jego działań operacyjnych. Habilitant zaproponował rozwiązania, których zastosowanie pozwoli na usprawnienie tej współpracy w przyszłości. Badania dostarczyły spójnej wiedzy w przedmiocie użyteczności działań operacyjnych prowadzonych wspólnie z partnerami zagranicznymi ze wsparciem Interpolu dla neutralizacji zagrożeń transgranicznych, wskazując zarazem ich pewne ograniczenia. Ich walor naukowy jest o tyle istotny, że powstał w oparciu o samodzielne, po raz pierwszy prowadzone w Polsce badania tego typu.

Głównym wkładem Habilitanta w rozwój nauki o bezpieczeństwie jest uporządkowanie wiedzy na temat globalnej współpracy policyjnej poprzez opisanie specyfiki, systematyki i funkcji działań Interpolu w zwalczaniu zagrożeń dla bezpieczeństwa związanych

6

z przestępczością i terroryzmem. Praktyczna użyteczność badań wyraża się we wskazaniu głównych determinantów skuteczności realizowania przez Interpol zadań związanych z przeciwdziałaniem zagrożeniom transgranicznym. Przeprowadzone badania były podstawą przedstawienia postulatów optymalizacji potencjału operacyjnego Interpolu do zwalczania przestępczości transgranicznej i wskazania kierunków rozwoju tego potencjału w oparciu o zidentyfikowane atuty i słabości Interpolu na tle aktualnych i przyszłych szans i zagrożeń.

Niezależnie od szeroko przeprowadzonych badań Autor monografii również właściwie wykorzystał literaturę przedmiotu zarówno polską, jak i obcojęzyczną.

Podsumowując ustalenia w zakresie monografii, należy ocenić, że osiągnięcie Habilitanta ma charakter dzieła oryginalnego i dającego podstawę sądzić, iż jest on w stanie samodzielnie realizować działalność badawczą. Jednocześnie nie ustrzegł się on pewnych metodologicznych niedociągnięć, które jednak nie rzutują istotnie na ostateczną pozytywną ocenę dzieła.

Przedstawiona monografia została przygotowana na podstawie rzetelnie przeprowadzonych badań naukowych. Potwierdza dużą dojrzałość i samodzielność naukową Habilitanta. Przekonuje do posiadania głębokiej wiedzy w zakresie podejmowanej problematyki. Jego monografia stanowi istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Ocena dorobku naukowego poza wskazanym osiągnięciem

Habilitant posiada znaczny dorobek naukowy uzyskany po otrzymaniu stopnia doktora. Podane przez Habilitanta dane naukometyczne są następujące : Impact Factor - 1,60 , liczba cytowań publikacji z uwzględnieniem autocytowań - 134 (w tym 15 autocytowań) , Indeks Hirscha – 6. Habilitant, poza wskazanym głównym dziełem, opublikował, po uzyskaniu stopnia doktora, trzy monografie naukowe. Był też współautorem trzech monografii naukowych, redaktorem ośmiu monografii oraz współautorem jednej. W trzydziestu siedmiu monografiach był autorem rozdziału wchodzącego w ich skład a w trzydziestu pięciu monografiach współautorem rozdziału. Aktywnie publikował w czasopismach naukowych, osiągając po uzyskaniu stopnia doktora wynik aż trzydziestu sześciu artykułów przygotowanych samodzielnie i dziesięciu jako ich współautor. Sześciokrotnie publikował raporty z badań, których był współautorem. Dwadzieścia cztery razy występował na krajowych lub międzynarodowych konferencjach naukowych. Dwanaście razy uczestniczył w komitetach organizacyjnych i naukowych

konferencji krajowych lub międzynarodowych. Trzykrotnie uczestniczył w pracach zespołów badawczych realizujących projekty uzyskiwane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych. Jest członkiem sześciu organizacji i towarzystw naukowych. Odbył dwa staże w instytucjach naukowych. Uczestniczył w międzynarodowym programie badawczym.

Oceniając dorobek naukowy Habilitanta uzyskany po doktoracie stwierdzam, że stanowi on znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie. Potwierdzają to jego pierwsze na świecie monografie dotyczące zwalczania zagrożeń transgranicznych w ramach Europolu: „Europejskie Biuro Policji Europol. Geneza. Główne aspekty działania. Perspektywy rozwoju” (Wolters Kluwer Polska - OFICYNA, Warszawa 2009, ISBN: 978-83-7601-608-5) oraz „Działania operacyjne Europolu” (Wydawnictwo Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, Szczytno 2013, ISBN 978-83-7462-383-4). Istotnym wkładem Habilitanta było przedstawienie systematyki oraz modeli teoretycznych działań operacyjnych Europolu w kontekście zwalczania przestępczości i terroryzmu. Przedmiotowe monografie są jak dotąd jedynymi na świecie opracowaniami poświęconymi operacyjnemu aspektowi działania Europolu. Monografia wydana nakładem Wolters Kluwer doczekała się pięciu wydań. Egzemplarze tej książki znajdują się w księgozbiorach m.in.: European Parliament Library of the European Parliament w Brukseli, Library of Congress w Waszyngtonie, Bibliothèque Cujas de droit et de Sciences Economiques w Paryżu czy Universitätsbibliothek Europa-Universität Viadrina we Frankfurcie nad Odrą. Ponadto Habilitant w latach 2004–2018 opublikował przeszło 20 prac poświęconych Europolowi na łamach cenionych czasopism. Zwieńczeniem opisanych badań było opublikowanie w 2018 r. artykułu nt. “Europol’s Crime Analysis System—Practical Determinants of Its Success” (współautor prof. Adrian James z Liverpool John Moores University) opublikowanego na łamach Policing: A Journal of Policy and Practice (Oxford University, Volume 12 Issue 2 Published: 11 April 2018). Istotny wkładem w rozwój nauk o bezpieczeństwie są również badania i prace prowadzone przez Habilitanta wspólnie z innymi badaczami, poświęcone problematyce działań kontrwykrywczych podejmowanych przez przestępców zawodowych, członków zorganizowanych grup i związków przestępczych, terrorystów i ekstremistów jako elementy strategii i taktyki przestępczej. Habilitant był autorem pierwszych definicji różnych form działań kontrwykrywczych (m. in.: kontrinwigilacja czy inwigilacja odwrotna) dokonał systematyki i określił funkcje działań kontrwykrywczych. W XX wieku zagadnienie działań kontrwykrywczych podejmowanych przez członków zorganizowanych grup przestępczych w ogóle nie było dostrzegane w kręgach krajowych i zagranicznych badaczy. Prowadzone przez Habilitanta badania i publikacje w tym zakresie

były nowatorskie. Wkładem Habilitanta do nauki o bezpieczeństwie jest także rozwój wiedzy w zakresie profilaktyki społecznej narkomanii. Wskazać należy tu przede wszystkim na oryginalne badania i prace, w których uczestniczył Habilitant wraz z badaczami skupionymi wokół Centrum Profilaktyki Społecznej w Milanówku, w tym przede wszystkim na monografię nt. „Narkomania i narkotyki. Zjawiska globalne, problemy lokalne”.

Aktywność naukową Habilitanta cechuje interdyscyplinarne podejście do problematyki bezpieczeństwa. Posiada on bardzo duże doświadczenie oraz wiedzę uzyskaną podczas specjalistycznych szkoleń, realizacji zadań policyjnych (rozpoznanie przestępczości, wykrywanie przestępstw i ich sprawców, analiza kryminalna, wymiana informacji kryminalnych), kierowanie działaniami Krajowego Biura Interpolu w Warszawie oraz Krajowej Jednostki Europolu w Warszawie, współudział w tworzeniu na szczeblu centralnym rozwiązań systemowych z zakresu bezpieczeństwa. Habilitant jest autorem lub współautorem recenzowanych monografii i artykułów naukowych publikowanych nie tylko w języku polskim, ale także w angielskim, niemieckim i ukraińskim w Polsce i za granicą (Wielka Brytania, Litwa, Niemcy, Włochy i Ukraina) współpracując w tym zakresie z naukowcami z największych ośrodków akademickich w Polsce oraz naukowcami z innych państw. Habilitant także opiniował wnioski o finansowanie projektów badawczych w Narodowym Centrum Badań i Rozwoju. Uczestniczył w charakterze wykonawcy w czterech projektach badawczych finansowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Centrum Profilaktyki Społecznej, a także w ramach projektów europejskich. W okresie od 01.09.2021 do 31.12.2021 uczestniczył w zorganizowanym przez Akademię Korpusu Policji w Bratysławie programie stażowym wymiany wiedzy i doświadczeń. Od 01.11.2022 do 31.12.2022 uczestniczył w programie współpracy Stowarzyszenia Taktyków Kryminalistyki z Wyższą Szkołą Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu w zakresie planowania badań i przedsięwzięć naukowych oraz wymiany wiedzy i umiejętności dotyczących prowadzenia badań naukowych. Był zaangażowany we wspieranie współpracy polskich uczelni w dziedzinie nauki i edukacji z uczelniami ukraińskimi: Państwowym Centrum Badań Kryminalistycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy, Ługańskim Centrum Badań Kryminalistycznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Ukrainy, Chersońskim Wydziałem Odeskiego Państwowego Uniwersytetu Spraw Wewnętrznych Ukrainy oraz we wspieranie współpracy polskich uczelni z Krajowym Centrum Ekspertyz Sądowych przy Ministerstwie Sprawiedliwości Republiki Mołdawii w dziedzinie nauki i edukacji. Był recenzentem artykułów przeznaczonych do

publikacji w periodyku Internal Security oraz w periodyku Policja wydawanymi przez Wyższą Szkołę Policji w Szczytnie. Ponadto pełnił lub pełni następujące funkcje:

- członka Rady Naukowej Rocznika Prawo i Bezpieczeństwo – Law & Security - międzynarodowego czasopisma naukowego Wyższej Szkoły Kształcenia Zawodowego we Wrocławiu i Pomorskiej Szkoły Wyższej w Starogardzie Gdańskim;
- członka Rady Naukowej Centrum Profilaktyki Społecznej w Milanówku;
- członka Rady The Criminological and Criminalistic Research Center at the Faculty of Law of the Matej Bel University in Banská Bystrica;
- członka Rady Programowej Łódzkiej Akademii Profilaktyki Społecznej działającej przy Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi;
- Członka Rady Programowej Fundacji Bonum Humanum z siedzibą w Łodzi.

Był konsultantem merytorycznym drugiego wydania komentarza do „Ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej” autorstwa P. Łabuza, i M. Michalskiego (Difin, Warszawa 2023, ISBN: 978-83-8270-134-0).

Aktywność dydaktyczna i organizacyjna

W ramach dotychczasowej działalności dydaktycznej Habilitant jako wykładowca prowadził zajęcia w Wyższej Szkole Policji w Szczytnie, WSPiA Rzeszowskiej Szkole Wyższej z siedzibą w Rzeszowie, Wyższej Szkole Handlowej w Radomiu oraz na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 2009-2012 zaangażowany był w realizację procesu dydaktycznego na rzecz Instytutu Nauk Społecznych Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Administracji Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie prowadząc zajęcia dydaktyczne dla kadry kierowniczej Policji z zakresu wybranych aspektów kierowania jednostką Policji. W latach 2013-2017 w WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie prowadził wykłady, konserwatoria, ćwiczenia i seminaria. Zajęcia te prowadzone były w ramach studiów I i II stopnia na kierunku „Bezpieczeństwo”. Działalność dydaktyczna Habilitanta w WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie obejmowała, poza prowadzeniem zajęć dydaktycznych, następujące zadania: pełnienie funkcji przewodniczącego i członka komisji egzaminacyjnych prac licencjackich i magisterskich. W latach 2013- 2016 na WSPiA Rzeszowska Szkoła Wyższa z siedzibą w Rzeszowie wypromował 40 magistrów i 21 licencjatów. W latach 2013-2014 prowadził zajęcia dydaktyczne w Wyższej Szkole Handlowej

w Radomiu na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne. W latach 2015-2016 prowadził zajęcia na studiach podyplomowych „Kryminologiczne, wiktymologiczne i społeczno-kulturowe aspekty migracji i handlu ludźmi” organizowanych przez Ośrodek Badań Handlu Ludźmi Uniwersytetu Warszawskiego. Pełnił również funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim mgr Ewy Martusewicz-Pawlus nt. „Euro-islam a wybrane aspekty bezpieczeństwa obywateli Unii Europejskiej na przykładzie Niemiec i Polski” (uchwała 18/2017 Rady Wydziału Bezpieczeństwa Wewnętrznego Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie). Od 2016 aktywnie uczestniczy w organizowaniu i prowadzeniu szkoleń z zakresu profilaktyki społecznej w ramach Fundacji Bonum Humanum z siedzibą w Warszawie. W latach 2017-2021 brał udział w charakterze eksperta ds. bezpieczeństwa w dziewięciu odcinkach dziennikarskiego programu śledczego Superwizjer TVN (m. in.: kryzys migracyjny na granicy polsko-białoruskiej, zwalczanie zorganizowanej przestępczości azjatyckiej). Od 2020 r. sprawuje funkcję prezesa Stowarzyszenia Taktyków Kryminalistyki z siedzibą w Warszawie. Stowarzyszenie realizuje swoje cele poprzez: inicjowanie, organizowanie oraz prowadzenie badań naukowych, organizowanie kształcenia, odczytów, zebrań dyskusyjnych, konferencji, seminariów o charakterze naukowym lub popularnonaukowym; współpracę ze szkołami wyższymi oraz innymi organizacjami, stowarzyszeniami i instytucjami naukowymi w kraju; prowadzenie współpracy międzynarodowej w celu zapewnienia wymiany informacji i doświadczeń, a zwłaszcza upowszechnienia dorobku w zakresie taktyki kryminalistyki na forum międzynarodowym; współpracę z organami państwowymi, organizacjami społecznymi i innymi podmiotami, zajmującymi się taktyką kryminalistyczną, wyrażanie opinii, dotyczących przygotowywanych aktów normatywnych, zgłaszanie projektów nowelizacji obowiązującego prawa oraz prowadzenie działalności wydawniczej i szkoleniowej. Od 2017 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Kryminalistycznego oraz International Police Association (IPA). W latach 2020-2021 wykonywał funkcję niezależnego eksperta ds. bezpieczeństwa publicznego i egzekwowania prawa dla Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w Luksemburgu (m.in.: brał udział w projekcie mającym na celu ocenę zdolności agencji UE do przeciwdziałania nielegalnej imigracji). Brał udział w licznych przedsięwzięciach popularyzujących wiedzę o bezpieczeństwie w działalności biznesowej organizowanych zarówno przez instytucje, jak i podmioty komercyjne.

Podsumowanie opinii – konkluzja

Biorąc pod uwagę wszystkie ustalenia stwierdzam, że **Habilitant spełnia wymagania przewidziane w Ustawie dla osób ubiegających się o stopień doktora habilitowanego w naukach społecznych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.**

Jego **osiągnięcia naukowe, zarówno monografia wskazana jako główne dzieło, jak i wcześniejsze osiągnięcia naukowe stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauki o bezpieczeństwie.** Habilitant wykazał się bardzo dużą istotną aktywnością naukową. Badacz w swoich artykułach i monografiach podejmuje tematy istotne z punktu widzenia społecznego, jego rozważania są oparte na rzetelnej wiedzy, która jest na bieżąco aktualizowana.

Osiągnięcia Habilitanta odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r z późn. zm.).

Wnoszę o dopuszczenie Pana Tomasza Safjańskiego do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego, w pełni popieram wnioski o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

